

LBRIS

We know
books

Gheorghe Alexandru

CARPAȚII DE FOC

Valea Destinelor

Editura Ink Story
Pucioasa, 2024

Cuvânt înainte

Romanul *Carpații de Foc* a izvorât din pasiune pentru istoria noastră nescrisă, ce a străbătut timpul prin viu grai de acum două mii de ani până în zilele noastre. Despre daci și mai ales despre religia lor, despre zeii în care credeau și mai ales despre legendele care circulau pe teritoriul țării se cunosc foarte puține lucruri. Acest lucru m-a făcut să îmi folosesc imaginația despre vremurile în care ei au trăit și mai ales despre războaiele purtate împotriva mai marilor și temuților romani.

În paginile următoare, veți descoperi cum adevărurile și personajele istorice se întrepătrund cu fantezia și personajele mitice, dintre care vă amintesc de Zalmoxis, Sabazios, Kotys, Bendis, Muntean, Omu, dar și de cunoscutul slujitor al lui Zalmoxis, Marele Lup Alb. Toate personajele, fie reale, fie fantastice, vă vor ține în suspans, vă vor spune anumite lucruri pe care poate nu le cunoașteți, dar mai ales vă vor face să vedeți iubirea și sacrificiul pentru bine și dreptate așa cum nu l-ați mai văzut până acum.

Thiaper, Zaria și Zia sunt personajele principale ale acestui roman, ale căror destine vor fi mânate din umbră sau direct de zei către războiul din anul 87 purtat de regele dacilor, Diurpaneus, împotriva celor cinci legiuni romane ce doreau să supună cetatea Sarmizegetusa Regia și pe daci. Cu mari sacrificii, cei trei îl vor ajuta pe Diurpaneus să își câștige supranumele de Decebal la sfârșitul luptelor, dar și libertatea dacilor.

Pe parcursul întâmplărilor, veți afla despre legenda

lui Omu, care avea puterea să vadă de pe crestele Carpaților până în îndepărtatele hotare ale Daciei. Dacă hotarele Daciei erau încălcate de armate cotropitoare, așa cum se întâmplă și în roman, Omu îi anunța pe daci să se pregătească de război cu ajutorul tulnicului său; așa se ducea vestea în toate colțurile țării și dacii erau preveniți să-și apere pământurile roditoare și munții plini cu aur. La fel veți afla și despre voinicul ce purta numele Muntean, zămislit chiar de către zei și pus la grea încercare de iubirea pe care i-o purta unei fete pe care o întâlnise căutându-și drumul către casă, rătăcind prin adâncurile munților.

Numele romanului reprezintă culorile apusului, ce se văd la sfârșitul unei zile limpezi, pe stâncile gri de pe vârfulurile munților noștri, dar și focul ce a ars în inimile oamenilor care i-au apărat cu prețul vieții de-a lungul secolelor până în zilele noastre, pentru a proteja bogățiile lor și pământurile roditoare de la poalele lor până la câmpiile ce ating malurile Dunării și chiar dincolo de ele...

CAPITOLUL I

Dintr-odată s-a auzit o bubuitură puternică, de parcă un trăsnet ar fi spintecat din senin muntele, după care s-a făcut liniște.

Vântul de primăvară bătea cu putere peste creste, răscolind iarba crudă, iar din loc în loc încă se mai vedeau petice de zăpadă. Soarele pătrundea cu lumina lui palidă prin norii albi ce se adunaseră pe cer așa cum locuitorii acelor meleaguri străpungeau cu falxurile¹ scuturile celor ce căutau război în acele ținuturi. Era pace pe vărfuri așa cum era și în ceruri. Caprele negre pășteau fără a fi deranjate de vremea nehotărâtă a începutului de primăvară. Au ridicat privirile către văzduh, dar nu au văzut decât câțiva nori albi și soarele ce le mângâia cu raze plâpânde. Începură iarăși să pască, însă o bubuitură venită din înaltul cerului s-a auzit din nou, zgomotul risipindu-se pe pământ.

Turma scrută văzduhul cu înfrigurare, apoi au privit întrebătoare spre căpetenia lor, care le-a îndemnat să-l urmeze, dar chiar atunci a observat două siluete care se mișcau grăbite, parcă alergate de vânt, ce se ciocneau între ele. Simțind pericolul, au luat-o la fugă spre peștera ce nu era departe de locul în care se aflau, apoi se adăpostiră în străfundurile ei, cu inimile bătându-le cu putere în piepturi. Puternicul țap încerca să-și facă loc printre ele, prezența lui liniștindu-le, însă bubuiturile de afară încă se auzeau din când în când, iar ecoul lor răsuna în toată peștera. În întunericul acelei grote, răzbătea din când în când câte o rază de lumină, scoțându-le în evidență figurile

¹ Sabie scurtă, specifică dacilor (*Falx dacorum*).

terifiate, strâmbe și crispate. Simțeau că le-au fost găsite urmele, că vânătorii sunt aproape, că aveau să moară chiar în acea zi în care cerul parcă se rupsese în două.

Căpetenia, un țăp robust, cu pieptul lat, își ținea capul mereu ridicat, astfel încât coarnele, ușor date pe spate, păreau tot timpul amenințătoare. Porni cu pași hotărâți spre ieșirea din peșteră. Curiozitatea de a afla ce se întâmplă afară, dar și îngrijorarea îi mistuiau ființa. La gura peșterii, privi către înaltul cerului; norii se risipiseră, liniștea se așternuse, iar cele două siluete dispăruseră de parcă nu ar fi existat vreodată.

Tăcerea ce se așezase peste piscurile munților era absolută, adâncă. Nici vântul nu mai bătea, nici firele de iarbă nu mai tremurau, iar asta i se păru tare ciudat căpeteniei. După alte câteva momente, a prins mai mult curaj și a mai făcut câțiva pași. S-a îndreptat spre pajiștea unde fuseseră adunate mai devreme. Ici și colo înaltul pisc era acum pârjolit, iar iarba ce scăpase fusesse culcată la pământ cu furie.

Deodată zări ceva alb. S-a apropiat cu pași prudenți, iar de la o distanță considerabilă, a observat că ceea ce era în fața lui se mișca, iar în jur iarba fusesse complet arsă. O ceață ciudată se ridica timid, iar scrumul era ridicat în aer de adierea ușoară a vântului. Țapul văzuse mulți arbori loviți de fulgere, dar niciodată prefăcuți într-o pulbere atât de fină și cenușie. Nu putea înțelege ce se întâmpla, nu mai văzuse asemenea lucruri.

Nu mai putea sta în acel loc, trebuia să-și ia turma și să plece mai departe. Sigur aveau să găsească iarbă la fel de bună prin alte poieni bine ascunse în adâncurile munților și ferite de vânători. Și-a plecat capul în semn de resemnare, s-a întors încet, de parcă avea nevoie de un semn care să-l oprească din drum, și chiar când a vrut să se întoarcă la groță, a auzit niște gemete adânci, de parcă cineva își dădea ultima răsuflare. Se apropie cu teamă și a văzut cu mirare că în fața lui se afla un om, o faptură în

straie albe, lungi și găurite de arsuri. Firișoare de sânge i se scurgeau din trupul plâpând, din rănilor adânci, făcând-o să se chircească de durere.

Era o femeie, o femeie frumoasă, cu ochi albaștri, cu păr lung, blond și degete tremurânde. Încerca să privească cerul, dar pleoapele îi cădeau de oboseală. În mâna dreaptă ținea, cu toată forța rămasă, o sulită albă, din care se proiectau raze de lumină aidoma celor argintii, ce coboară din lună în nopțile limpezi de vară.

Împins de aceeași grijă pe care i-o purta turmei, și-a lăsat coarnele în pământ, le-a împins ușor sub ea și a ridicat-o încet; durerea ei luase amploare, gemetele erau ascuțite și prelungi, însă nu a dat drumul sulitei chiar dacă întregul corp îi părea străpuns la fiecare mișcare de mii de ace.

Pașii țăpului erau mici și calculați pe drumul înapoi spre peșteră, sperând să nu îi facă mai mult rău făpturii. Când a ajuns, s-a oprit chiar la intrare, uimit de razele ce luminau interiorul întunecat și sumbru al ascunzătorii lor. Umezeala și frigul se simțeau puternic chiar de acolo; mirosea a incertitudine și frică.

Când i-au văzut, întreaga turmă s-a apropiat speriată, dar aveau încredere deplină în conducătorul lor; niciodată nu a dat greș, întotdeauna a făcut față capcanelor așternute în fața lor. Deodată, peștera rece și întunecată s-a încălzit și a devenit luminoasă, iar caprelor nu le venea să creadă că totul se datora sulitei ce părea o armă frumoasă, dar totuși de temut. Vânătorii mereu încercau să le ucidă cu sulite și arcuri, dar când o văzură pe femeie, simțiră și bucurie, o bucurie pe care nu o puteau explica. Femeia era de o frumusețe rară și toate o priveau uluite. Țapul o așeză cu ajutorul coarnelor pe o piatră dreaptă și rece, ce părea un pat, apoi o privi, atât el cât și restul turmei ce încă păstra distanța, pentru a se dumeri de ce se întâmpla acolo.

După câteva momente în care a urmărit cum pieptul i se înălța ușor, apoi cobora, după ce i-a privit ochii cum se

zbăteau sub pleoape, în timp ce corpul îi părea amorțit, s-a întors către ceilalți, cerându-le țărilor să se ducă la poalele munților pentru a culege câteva fire din Iarba Vindecării. Aceasta nu se deosebea de iarba pe care o mâncau zi de zi: același verde aprins, aceeași formă, însă mirosul îi era diferit. Era folosită atunci când animalele erau rănite de vânători ori de lupi.

Aceștia au plecat numaidecât, întorcându-se cu câteva mănunchiuri pe care le-au așezat cu respect în fața conducătorului lor. S-au grăbit din toate puterile, ba chiar crezuseră ca unii dintre ei nici măcar nu se vor mai întoarce. La poalele muntelui era un sat populat de oameni nu mari de statură, dar cu trupuri bine clădite; erau războinici și vânători pricepuți, de ale căror sulite și săgeți turma încerca mereu să se ferească. Deseori viața le era pusă în pericol, deseori voiau să plece departe, într-un loc doar al lor, unde să se simtă protejați, dar știau prea bine că acel loc nu exista. Oriunde s-ar fi dus, ar fi luat, fără să vrea, și pericolul după ei.

Au pus iarba pe rănilor ei; era singurul lucru pe care îl puteau face, trebuiau de-acum doar să aștepte. Încet-încet, iarba începuse să-și facă efectul; rănilor cele mari se închideau, sângele se coagula, nu mai gemea, iar ochii i se mișcau mai domol.

Trecuseră câteva zile, timp în care femeia nu a fost lăsată nicio clipă singură, la căpătâiul ei mereu era cineva care-i supraveghea mișcările, respirațiile și vindecarea rănilor.

Ușor, își deschidea ochii, dar pentru perioade scurte. Se uita în jur mirată, neștiind unde era ori cum ajunsese acolo și de fiecare dată părea uluită de faptul că încă mai trăia, că inima încă-i bătea cu putere în piept, arătându-i că mai primise o șansă. Ultima ei amintire clară era de pe pajiște, când durerile îi chirceau corpul, palmele îi tremurau și sângele i se scurgea din trupul rănit. Acolo, pe acea pajiște, se împăcase cu ideea că moartea avea să o ia.

După mai multe zile, ea a reușit să se ridice de pe patul din piatră, patul rece pe care zăcuse atâta timp.

Deodată, aflându-se sub privirea întregii turme, frumoasa femeie începu să înțeleagă totul. Își așeză palma pe fruntea unei capre și o mângâie cu multă dragoste, apoi a rostit cu vocea calmă și iubitoare:

— Voi m-ați salvat, făpturi frumoase și mereu pe fugă!

A apucat sulita cu mâna dreaptă, sulita ce lumina peștera chiar și pe timp de noapte, însă a observat că pocalul îi lipsea. Avea nevoie de el, doar așa unealta era întreagă.

A plecat spre ieșirea grotei, iar cele câteva capre au urmat-o numaidecât. Când căpetenia a observat-o mergând pe picioarele ei, un sentiment de mândrie l-a cuprins, știind că făcuse un lucru bun, că salvase o viață. S-a apropiat de ea cu capul plecat, umil, și a privit-o cu atenție. Voia să știe dacă ajutase un om bun sau unul rău. De acolo, de lângă ea, îi observa frumusețea și puterea pe care o emana de fiecare dată când ridica privirea din pământ pentru scurte momente.

— Ridică-ți capul! Îți datorez viața!

Acesta o privi din nou și atunci înțelese că nu avea de-a face cu o muritoare de rând.

— Rogu-te, du-mă la un izvor rece, unde pot să îmi astâmpăr setea ce îmi arde gâtul!

Căpetenia înțelese ca prin minune ce îi spusese femeia și imediat a pornit cu pași mici înaintea ei. Au trecut prin iarba proaspăt poleită de rouă, cu vârfurile retezate de animalele ce au trecut pe acolo. Deasupra lor era cerul de un albastru clar, un albastru menit parcă să aducă vești bune. În spatele țăpului era frumoasa făptură, care îl urma cu sulita în mână, folosind-o acum ca pe un toiag.

După puțin timp, ajunseră. În dreapta se afla o stâncă imensă, acoperită cu copaci nu foarte înalți, înconjurați de verdeață, mușchi și flori multicolore. Din centrul ei

curgea un fir de apă ce se spârgea în valuri spumoase, lăsând izvorul să aluneca lin pe lângă picioarele lor. Aerul era curat, răcoarea îi învelea cu stropi de apă reci, aduși de vânt în direcția lor. Femeia a înaintat spre stânca imensă, și-a făcut palmele căuș și a luat apă. A băut de nenumărate ori; se simțea plină de viață, gâtul nu o mai ustura, iar ochii mici și negri ai animalului de alături o urmăreau cu o curiozitate inocentă.

— Mulțumesc, puternice țap! Fără curajul tău, negreșit aș fi pierit.

Căpetenia își plecă grumazul în semn de mulțumire. Era tare mândru de isprava lui și se bucura din adâncul sufletului că frumoasa femeie aproape că își revenise.

— Acum, du-mă la peșteră, am nevoie mare de odihnă! Oasele încă mă dor, zise cu voce domoală și plină de afecțiune.

Au plecat amândoi la drum, pășind la fel de atent ca la venire. Din când în când, căpetenia privea în spate, pentru a se asigura că urma nu i-a fost pierdută, că nimic nu o durea și că încă se afla pe urmele lui.

Ajunși la grotă, a văzut cu uimire că patul cel tare era acum acoperit cu iarbă crudă și uscată. Femeia a așezat suliița lângă ea și, cu un geamăt scurt, s-a întins. Imediat ce a închis ochii, i-au venit în minte frânturi de amintiri din copilărie.

Pe atunci, toată lumea trăia în pace și armonie, în liniște și prosperitate. În căldura prieteniei. Își aminti cum alerga desculță prin iarba verde și moale, cum traversa râurile de munte simțind pietrele reci și alunecoase de sub tălpi.

Atât turma, cât și căpetenia aveau convingerea că își găsiseră un prieten pe vecie, ceea ce era adevărat; credeau că așa vor fi în siguranță și dacă vânătorii le vor da de urmă, femeia îi va proteja.

Caprele ieșiră din peșteră, ducându-se pe pajiștea din apropiere. Deodată cerul limpede a fost acoperit

cu nori negri, amenințători, nori ce anunțau venirea unei furtuni. La doar câteva secunde distanță, s-a auzit o bubuitură puternică și imediat pământul a început să tremure de parcă era călcat de zeci de copite menite să rupă întinderea în două. Din centrul înaltului, franjuri de lumină au coborât în apropiere, oferind firelor de iarbă o culoare aparte.

Din furtuna mută și cerul negru cobora un om. Era înalt, avea o haină gri și pantaloni din piele, în picioare, cizme negre, pe spate îi flutura o maștie vișinie, iar la brâu purta o centură neagră, unde avea o sabie strălucitoare ca un fulger.

Și-a coborât privirea pătrunzătoare spre capre, de parcă ar fi vrut a le citi gândurile. Atingând pământul, a cercetat împrejurimile, dar privirea nu i s-a oprit la nimic. Pajiștea arsă îi atrase atenția, dar nu s-a clintit de pe loc, apoi observă caprele ce îl urmăreau cu mare înfricoșare. Deodată s-a ridicat către gura de lumină și s-a făcut nevăzut. Turma, în frunte cu puternicul țap, privi spre cer până ultimul nor se risipi. Era pentru prima dată când căpetenia simțise cum teama îi pusese stăpânire pe toată ființa. Soarele revenise pe cer, iar albastrul curat luase locul griului întunecat.

Când s-au dezmeticit, au luat-o la fugă spre peșteră cât de repede au putut, iar ropotele copitelor au trezit-o pe misterioasa musafiră. Aceasta s-a ridicat, a întins mâna spre una dintre capre, apoi a atins-o pe frunte. Îi putea simți spaima, inima bubuindu-i în pieptul zbuciumat. Și-a luat suliița și a strâns cu putere mânerul. Deodată a început să vorbească într-o limbă veche, cu vocea ușor distorsionată. Patrupedele s-au dat un pas înapoi, privind mirate. Raze de lumină ce proveneau din arma pe care o strângea încă puternic au început să se joace pe pereții reci și umezi ai grotei. Apoi lumina s-a retras înapoi în suliiță, iar femeia a încetat să mai vorbească. Corpul i se relaxase, ochii îi reveniseră la normal, iar când a întors capul

spre locul în care caprele s-au retras de teama luminilor puternice și a culorilor ce alergau ameteitoare în jurul lor, a zâmbit. Reușise. Le transformase.

Temătoarele ființe erau acum oameni. Oameni înalți și puternici. Pielea lor era deschisă la culoare, iar părul le era alb precum zăpada munților; doar negreala ochilor mai amintea de ceea ce au fost odată, nu de mult, și coarnele, dar până și ele deveniseră mai mari și mai puternice, având culoarea fildeșului.

Haine nu aveau și se uitau unii la alții speriați. Își priveau uimiți brațele ridicate, de parcă ceva neidentificat le-a fost atașat de corp. Picioarele le erau diferite și puternice, și puteau să-și țină echilibrul doar pe aceste două membre. Au făcut câțiva pași împiedicați, dar tot se priveau cu groază.

Femeia s-a ridicat, plimbându-se printre ei, apoi lovi cu putere de pământ mânerul sulitei. Bușitura ce s-a auzit până în cele mai ascunse colțuri ale grotei le-a atras atenția.

— De azi înainte, nu aveți a vă mai teme de vânători ori animalele munților. De acum, voi veți fi stăpânii acestor munți. V-am lăsat puterea graiului omenesc; aveți a vă înțelege între voi prin grai de om. V-am înzestrat cu gândire mai cuprinzătoare decât a omului de rând, iar viața voastră va fi cu mult mai lungă. Poate am să vă fac nemuritori dacă îmi veți asculta cuvântul și veți fi vrednici de viața pe care am pus-o în voi. Ați fost martori la lupta pe care am purtat-o, din cauza asta, forțele mi-au slăbit. Va fi nevoie de ani întregi să îmi revin în totalitate. Arătați ca oamenii, vorbiți ca ei, mergeți ca ei, dar aveți puteri înzecite. Voi nu veți fi nici lacomi și nici răi, voi veți trăi mereu în pace și în armonie cu natura. Vă voi învăța eu ce și cum să vânați și să pescuiți în acești munți.

Cuvintele ei răsunau pentru ei ca o melodie ce le mângâia timpanele; puteau înțelege totul, iar asta îi făcea să zâmbescă, o senzație nouă pentru ei. Femeia a

continuat:

— Să nu vă fie teamă de mine niciodată! Eu sunt zeița Bendis². Pentru curajul și bunătatea voastră, am să vă rămân recunoscătoare pentru tot restul zilelor. Cel cu care m-am luptat și care m-a adus în starea în care m-ați găsit este zeul vicleșugului și al războiului. Voia de la mine pocalul în care eu țineam iubirea lumii. Se pare că a reușit să mi-l ia, a mai zis, aproape șoptind. Acum, datoria mea e să îl recuperez. Acel pocal este o armă cu puteri nemăsurate și de neînțeles pentru mulți dintre zei, și nici el nu știe să îl folosească. Va cutreiera lumea în lung și-n lat pentru a-i afla secretele, dar din fericire doar eu le știu, căci le-am primit de la Creatorul nostru atunci când mi-a fost dăruită viața și menirea în această lume. Lume pe care, zei asemeni celui ce a vrut să mă omoare au încercat să o distrugă prin vrajba ce au sădit-o între oameni și prin lăcomia ce au pus-o în sufletele conducătorilor slabi. Astfel, s-au născut războaie între popoare ce cândva se iubeau și se ajutau. La început, ei au fost zei buni, la fel ca mine, dar cine poate cunoaște ce le-a întunecat sufletul și gândirea să dea viață răului, lăcomiei și trădării? Măine vom merge să vânam zimbri bătrâni, ale căror zile sunt numărate. Din pieile lor am să vă învăț cum să faceți haine și încălțări. Nu veți mai dormi în peșteri, ci vom construi aici, pe creste, o cetate din piatră și lemn. Veți trăi fericiți, în armonie cu natura și aveți a vă înmulți. Nu vă veți mai teme de oamenii ce stăpânesc aceste pământuri. Ei sunt oameni buni în esență și nu au căutat niciodată război peste hotarele acestei țări. Au avut puterea și curajul să o apere ori de câte ori armatele de cuceritori au vrut să o înrobească și să o conducă după placul lor, doar pentru a pune mâna pe bogățiile ascunse aici.

Zeița ieși din mijlocul lor și se așeză pe pat ca pe un tron demn de conducătorul unui imperiu, ținând sulita

² Zeiță din mitologia dacică adorată ca zeiță a lunii, a pădurilor, a farmecelor și a nopții. Patroana dragostei și maternității. Herodot menționează zeița Bendis ca fiind împrumutată de traci de la daci.

în mâna dreaptă. Căpetenia, cel ce fusese puternicul țap, ieși dintre rândurile turmei și se apropie de ea, apoi vorbi:

— Zeiță Bendis, după cum știi, noi am fost animale sfioase și viața noastră a fost mereu supusă primejdiei. A trebuit să fim mereu pe fugă, până am găsit această pajiște minunată de pe crestele munților. De aici vedeam cel mai bine dacă se apropia cineva de noi și aveam timp să ne ascundeam în peștera rece. Îți mulțumim pentru ce ai făcut pentru noi. Acum, însă nu suntem obișnuiți cu aceste trupuri de om ori cu aceste coarne puternice, iar blană nu mai avem și frigul începe să ne intre în oase.

Bendis se ridică de pe pat, privi către sulită și o ridică în aer. În câteva clipe, peștera se încălzi, iar frigul și umezeala au dispărut.

— Cereți-mi orice aveți nevoie, iar eu am să vă dau. Acum s-a făcut târziu, și oboseala îmi apasă trupul. Trebuie să ne odihnim pentru noua viață. Stelele au apărut de mult pe cer și luna la fel, se pare că Atlas³ își face bine treaba.

Pietrele din peșteră li se păreau acum prea tari și colțuroase, iar noaptea le adusesse întrebări fără răspunsuri, neputând să ațipească decât spre dimineață, când i-au trezit zorii zilei și razele luminoase.

Imediat, o foame necunoscută de ei i-a luat prin surprindere.

Zeiță Bendis a decis să aleagă opt dintre bărbați pentru a coborî la poalele muntelui, unde au vânat. Pentru prima dată în viață au simțit că ceea ce făceau era greșit. Cunoșteau prea bine cât de tare îi bubuia inima în piept acelei vietăți care încerca să fugă departe de vânători. Îi puteau vedea de la distanță ochii ce verificau grăbit zona și urechile ciulite la zgomotele din jur. Părerea de rău și vinovăția îi copleșeau, dar în aceeași măsură, erau convinși că actul lor nu era unul greșit, având aprobarea

³ Atlas este unul dintre titani, fiul lui Iapetus și al Clymenei (Themis). El este osândit să poarte veșnic pe umerii săi bolta cerească.

zeiței. Acesta era, cu toată împotrivirea lor ciclul vieții.

În peșteră, zeița îi învăță cum să tăbăcească pieile pentru a-și face haine din ele, apoi au făcut foc în fața peșterii, unde au aruncat vreascuri și frunze uscate pentru a întezi focul. Carnea începuse să sfârâie deasupra flăcărilor, iar mirosul s-a răspândit, ațâțându-le simțurile să țipe de foame.

Timpul trecea, iar zeița i-a învățat cum să coloreze pieilor animalelor cu ajutorul plantelor; au făcut veșminte, încălțăminte, apoi au ales una dintre crestele muntelui pe care să facă o cetate fortificată, din pietre mari luate din albiile râurilor, din stejari și fagi. Astfel, prinse viață o cetate frumoasă și rezistentă, ascunsă în inima munților astfel încât locuitorii care trăiau la poalele acestuia să nu-i dea de urmă. Zidurile aveau șapte turnuri de veghe din care se putea vedea până la câmpie. În mijlocul fortificației se afla casa din lemn a celui ce fusese căpetenia turmei, iar în interior, fiecare om avea așezământul lui. Cu toate că înainte fuseseră o turmă, acum trăiau în familii separate și își aleseseră perechea pe viață.

Timpul se scurgea, iar zeița Bendis își recupera treptat puterile pierdute în luptă. Continua să îi învețe cum să extragă fierul din peșterile munților, să deprindă făurirea armelor cu care să vâneze și cum să se apere. Le-a arătat cum să scoată din râuri aurul și argintul, cum să făurească podoabe.

Îmbrăcămintea le era simplă. Purtau cizme din piele fină de căprioară, pantalonii erau negri, din piele de zimbri, iar de la brâu în sus purtau veșminte tot din piele de zimbri, pe care le coloraseră în purpuriu, maro sau gri. Învățaseră cum să își prindă frumosul păr alb în coadă ori să-l împletească, devenind astfel unele dintre cele mai frumoase făpturi de pe Pământ.

Într-o zi senină, în care vântul sufla peste crestele munților și mângâia pielea celor deveniți oameni cu coarne albe, zeița i-a strâns pe toți laolaltă și le vorbi: